

gode Bemærkninger, sagde Debitor til Kreditor: Du kan jo lejlighedsvis brænde den eller lade mig faa den. Man mener, at man meget godt kan lade den Slags Dokumenter brænde, idet man ikke har nogen Anelse om den Ulejlighed, det senere vil volde, naar Ejendommen ikke har rent Folium. Det er her, Faren vil ligge, hvis en ny Lov traadte i Kraft med denne Bestemmelse om, at Pantet skal vedblive at bestaa. Nu foreligger der en Obligation, som er 30 Aar gammel, utvitteret, baade Kreditor og Debitor ere døde, og Kreditors Arvinger finde den. Nu til Dags siges Kreditors Arvinger: Ja, vi tvivle ikke paa, at den er afgjort; og det kunne de saa meget villigere sige, som de ere nøbte dertil, de kunne ingen Betaling faa alligevel. Men hvis det nu bliver Lov, at Pantet holder sig, trods Forældelse, saa ville Kreditorerne, selv om det er meget brave og hæderlige Folk, paa Grund af den almindelige menneskelige Svaghed at holde paa sit, ganske naturlig være tilbøjelige til at sige: Vi vide ikke, hvoreledes det hænger sammen, vor personlige Fordring er faldet bort, men vor Pantet bestaar, og vi holde os til Pantet. — Det forekommer mig, at det efter hele Sagens Natur er fornuftigt paa dette Omraade at blive ved det gamle; det er Publikum bedst tjent med, og derved vil man i Virkeligheden træffe det rette.

Den højtærede Minister anførte forskellige Betragtninger om, hvad der efter hans Formening maatte tale for, at man af Hensigtsmæssighedshensyn skulde indføre den ny Regel. Han henviste til den unyttige Formalitet, at man skal forlange Panteobligationer fornøvede i det mindste en Gang hvert tyvende Aar. Det vilde jo blive hvert 10de Aar, hvis Præskriptionsfristen skulde være 10 Aar, men jeg antager, at saaledes som den højtærede Minister stiller sig, vil der i det mindste foreløbig blive fastsat Tyveaarsfristen for disse Obligationer. At det er en unyttig Formalitet, vil jeg ganske vist indrømme, og navnlig er det meget unyttigt og urimeligt, at den bliver forlangt fra forskellige offentlige Autoriteter; thi naar et Panteforhold er retskraftigt og giver sig Udslag i stadige Rentebetalinger, er der ikke let nogen Fare for, at Fordringen skulde gaa tabt ved Præskription, selv om der gaar over 20 Aar. Men for Resten antager jeg, at de offentlige Institutioner i Virkeligheden ville gøre det samme og forlange denne Formalitet, for saa vidt de have gjort det tidligere, idet Bestyrelsen jo har en Forpligtelse til ikke blot at værne om Pantet, men ogsaa til at holde den personlige Fordring oppe; jeg antager altsaa

ikke, at der vil ske nogen Forandring paa dette Punkt. — Og naar den højtærede Minister sagde, at hvis Debitor ikke vil anerkende Fordringen, saa staar man over for den Eventualitet, da man ikke kan nøjes med et bevisligt Paatrav, at skulle indtale Fordringen, saa tror jeg, at under de nuværende Forhold gaar det ganske paa samme Maade: Vil en Debitor ikke anerkende, saa vil man ikke stille noget Paatrav, men sige: Ja, min gode Ven, vil Du ikke gøre den simple Ting at give Panteobligationen en Anerkendelsespaategning, saa faar Du den opsagt. Det forekommer mig altsaa ikke, at der fra den Side er Grund til at stemme for Lovforslagets Regel, og i alt Fald forekommer det mig, at det kun er en lille Ulejlighed, som der er Tale om, og som man meget vel kan beholde, naar man finder, at det er fornuftigt at opretholde den nuværende Ordning.

Jeg skal ikke komme yderligere ind paa Sagen men kun tilføje, at jeg er enig med den ærede Ordfører i, at Kreditten vil befinde sig lige godt, enten man har den ene eller den anden Ordning.

Hvad der i øvrigt er blevet anført fra den højtærede Ministers Side om forskellige af de andre Endringsforslag, med Hensyn til hvilke han dog ikke i Dag vilde forlange en Afstemning, skal jeg ikke komme ind paa, jeg vil ganske overlade til den ærede Ordfører at anføre derom, hvad han vil finde rigtig. Kun med Hensyn til en ganske enkelt lille Bemærkning, som kom baade fra den ærede Ordfører for Mindretallet og fra den højtærede Ministers Side, skal jeg sige et Par Ord, og det er angaaende Fristen for Skifteekstrakters Forældelse. Det er jo i det hele taget saa temmelig en Smagsag, hvilken Frist man stiller; men jeg tror, der er meget god Grund til her at opstille ganske den samme Regel som for Gældsbreve og for Skifteekstrakternes Vedkommende at regne Fristen fra den Dag, da vedkommende er bleven 18 Aar gammel. Rettigheden efter en saadan Skifteekstrakt maa i alt væsentlig stilles lige med Rettigheden efter et Gældsbreve, det har jo ganske den samme Betydning. Nu gælder det med Hensyn til et Gældsbreve, for at blive ved det nævnte Eksempel, at den umyndige ved dets Udstedelse maatte kun er to Aar gammel, der er altsaa 16 Aar til han bliver 18 Aar. Hvis der nu ved et Gældsbreve er givet den Frist, at Gældsbrevet først kan opsiges efter 16 Aars Forløb, bliver jo netop Forholdet det, at der først efter 36 Aars Forløb kan blive Tale om Præskription. Ved Skifteekstrakter skal det jo efter Restriktion af 1794